

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

အချစ်နဲ့ထွန်းညှိထားတဲ့ဂုဏ်မင်း

ဝန် : ချီသိန်းစန္ဒြေ

အခန်း (၁)

“အို့ အဲ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဒီမှာ အားလုံးသွားကုန်ပါပြီ”

စီးဝင်လာတဲ့ အံ့ဩသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် နဝင်း အသိဝင်လာသည်။ ။
ကားဘေး ခြေတစ်ဖက်ထောက်မှီ၍ စတိုင်ကျကျရပ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ
လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ နဝင်းမျက်ဝန်းက အသံကြားရာဆီ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်
မိ၏။

“ဆောရီးပါ တူမကြီးရာ”

အရပ်ခပ်ပုပု ဝဝလူကြီးက မျက်နှာအားနာမှုနဲ့ ရှုံ့မဲ့ကာ ပြန့်ကျဲသွား
တဲ့ ပန်းသီးတွေကို ပြန်ကြည့်ရင်း

“ဆောရီးက နောက်မှ ပြောပါ ဦးလေးရယ်၊ အသီးတွေအားလုံး နာ
ကုန်တော့မှာ ”

သူမ ပြောလည်း ပြော လမ်းပေါ်ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ပန်းသီးတွေကို နှမြော
တသသ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူကြီးကလည်း လိုက်ကောက်၍ ဖာထဲ ကူ
ထည့်ပေး၏။

ပန်းသီးတွေက အလုံးတစ်ရာမက ဒီလူကြီး စွတ်ရွတ်လာရင်း၊ ဝင်
တိုက်တာ ရှောင်ပေမယ့်မလွတ် လူကြီးပုံစံက အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ သွားနေ
ရင်း သတိမထားမိဘဲ ဝင်တိုက်မိသလိုမျိုး။

“ဦးလေးလည်း ကိစ္စအရေးကြီးလို့ လောပြီးထွက်ခဲ့တာ သတိမထား

မိလို့ ပါကွယ်”

“ဒီမှာ ကြည့် ပန်းသီးတွေ နာကုန်ပြီ”

ပန်းသီးကောက်ရင်း အက်ကွဲနေတဲ့ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကောက်ပြရင်း မကျေမနပ်ရွတ်၏။

“နည်းနည်းပါ တူမကြီးရယ်”

“ဒီလောက်ဟက်တက်ကွဲနေတာ ပွန်းပဲ့တာတွေရောလေ ရောင်းပန်း မလှတော့ဘူး ဦးလေးရဲ့ ဈေးကကြီးတာနဲ့ ဒီလိုနာသွားရင် အရှုံးပေါ်ပြီလေ”

ဦးလေးကြီးခမျာ လျော်ပေးပါ့မယ်လို့ မပြောနိုင်တဲ့ ဘဝမို့ နှုတ်ဆိတ်ရင်း ပြန့်ကျဲသမျှ ပန်းသီးကို ဖာထဲ ပြန်ကောက်ထည့်ပေးရင်း

“ရွက်သွားဖို့ လား ဦးလေးပင့်ပေးမယ်လေ တူမကြီး”

“နေပါစေတော့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ လာ ကားဂိတ်အထိ ဦးလေးထမ်းပို့ပေးမယ်”

“ပန်းသီးတွေနာသွားလို့ ထမ်းပို့ပေးတာနဲ့ ချေမလို့ လား”

“အဲဒီလိုပဲ မှတ်လိုက်တော့ တူမကြီးရယ်”

ဦးလေးကြီးက ပန်းသီးဖာကို မ၍ ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်တော့ သူမ မျက်နှာ အရောင်ဖျော့သွားပြီး

“ဟွန်း သွားပြီ ဒီနေ့တော့ အရင်းရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒါ ဦးလေးကြောင့်”

နှုတ်ခမ်းစူစူနဲ့ သူမရွတ်သံက ဒေါသသံမပါ။ ပန်းသီးတချို့ ပွန်းပဲ့တာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပေမယ့် ဦးလေးကြီး ထမ်းပို့တော့လည်း

သူ့ဗျာ စိတ်မပြင်းထန်ရက်တော့။

လူကြီးနောက်က လိုက်ပါသွားတဲ့ သူမပုံရိပ်က နွမ်းနယ် ညှိုးလျော့စွာ။

လည်ပင်းဗွီရိုက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလက်တို အစိမ်းနုလေးက အစိမ်းပွင့်ပါတဲ့ ထဘီနဲ့ တွဲဝတ်ထားတာ လိုက်ဖက်ပေမယ့် ခပ်နွမ်းနွမ်းရယ်။

ဖြူတဲ့ အသားရောင်က ဝတ်စုံစိမ်းဖျော့လေးကြောင့် ဝင်းခနဲ ကြည်ဖန်နေသည် က မြင်ရုံနဲ့ ငေးကြည့်ချင်စရာ၊ ကားဂိတ်ရှိတဲ့ လမ်းကြား ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွားတဲ့ ပုံရိပ်ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ့အကြည့် ရွှေ့သည် ။

ကားဘေးထောက်ထားတဲ့ သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ပြန်ချလိုက်သည် ။
ခြေဖဝါးက တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ တိုက်မိသလို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရင့်စိုကြွတောက်ပနေတဲ့ ပန်းသီးတစ်လုံး၊ နဝင်း ခြေရုပ်၍ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူမိခိုက် ခံစားချက်တစ်မျိုးက ရင်သို့ လှိုက်ခတ်သွားသည် ။

ပိုင်ရှင်ဆီပေးဖို့ ပြေးကြည့်မိတော့လည်း သူမတို့ ကို မမြင်ရတော့။
ပန်းသီးက ကျတဲ့ အရှိန်နဲ့ သူ့ခြေထောက်အောက် လိမ့်လာတာ သူမ မမြင်လို့ ပေါ့ မြင်ရင် ပြေးကောက်ယူမှာ သေချာတယ်။

“ပန်းသီးက ဈေးကြီးတာနဲ့ ဒီနေ့တော့ အရင်းရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ”

သူမရဲ့ နှမြောတကြီး ငြီးသံလေး၊ ကားဆီလျှောက်ခဲ့ရင်း သူ့ကြားယောင်မိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် ။

“ဟဲ့သား”

မာမီခေါ်သံကြောင့် သူ့လန့်ဖျပ်ကာ ကိုယ်မတ်သွား၏။

“လက်ထဲမှာ လည်း ပန်းသီးတစ်လုံး၊ လတ်မှန်း မလတ်မှန်း မသိဘဲ နဲ့ သားဝယ်လိုက်တာလား”

သူ့လက်ထဲက ပန်းသီးကို မြင်တာနဲ့ မာမီ မနှစ်မြို့သလို ရွတ်သည် ။
မာမီက သူ့လက်ထဲက ပန်းသီးကို ဆွဲယူကြည့်ပြီး

“ဟွန်း ပန်းသီးက ပွန်းပဲ့ကြီးနဲ့ သဲတွေ လူးနေသေး”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပေမယ့် မာမီက မနှစ်မြို့မှုတွေနဲ့

“ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ရတာလဲ နောက်တစ်ခါ မဝယ်နဲ့ ခုလည်း မစားနဲ့ မသန့်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ပေနစ်ဆယ်မက ဝေးတဲ့ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တဲ့ မာမီ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နဝင်းရင်မှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နှမြောစိတ်က အတိုင်းမသိ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အမှိုက်ပုံးထဲက ပြေးကောက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည် ။

“ကားထဲမှာ မာမီ ဖုန်းကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လှည့်ယူတာ”

မာမီပြောရင်း ကားထဲက မျက်မှန်အိတ်ကို ယူပြန်သည် ။

သူ့မျက်ဝန်းက အမှိုက်ပုံးထဲက ပန်းသီးဆီ ရောက်နေဆဲတောင်းစားတဲ့ ကလေး တစ်ဦး ထိုပန်းသီးကို ကောက်ဖို့ ပြေးလာတာ မြင်တော့ သူ့ရင်မှာ ဆူတက်လာသည် ။

“သား ပန်းသီး မဝယ်နဲ့ နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်”

“မာမီ ပွဲရုံဘက်သွားဦးမယ်”

မာမီ ပွဲရုံတန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ သူ့ခြေလှမ်းကျဲကအမှိုက်ပုံးဆီ

ရောက်ကာ ပန်းသီးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ပေမယ့် တောင်းစားတဲ့ ကောင်လေး လက်ဦးသွားပြီ။

“ကျွန်တော်အရင်ဦးတာ အစ်ကိုရ”

ခုနစ်နှစ်အရွယ် အင်္ကျီစုတ်ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးမျက်နှာက ချွေးစကို မသုတ်အားဘဲ ပန်းသီးကို ကိုယ်နောက် ဝှက်လိုက်၏။ ကောင်လေးအပြောကြောင့် နဝင်းကိုယ် တန့်သွား၏။ ကောင်လေးပြောပုံက နဝင်းကပဲ အနိုင်ကျင့် လုယူသလို။

“ဟို အစ်ကိုကို ပြန်ပေးပါလား”

“မပေးနိုင်ဘူးဗျာ”

ကောင်လေးနှမြောကြီးစွာ ကြည့်ရင်းငြင်းသည် ။ မွေးရနံ့သင်းနေတဲ့ ပန်းသီးက ကောင်လေးရဲ့ စားချင်စိတ်ကို နှိုးဆွနေသလို၊ ပန်းသီးကို ကောင်လေးအင်္ကျီနဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း ကိုက်ဟန်ပြင်တော့ နှမြောစိတ်ဆောင့် တက်လာကာ

“မ မ ကိုက်နဲ့ ကွ”

“ဟာ အစ်ကိုက ကျွန်တော်နဲ့ အပြိုင် အငတ်ထချင်တာလဲ ကျွန်တော်တို့ က သူများကျွေးတာ ပစ်တာကိုမှ စားရတာ အစ်ကိုက သူဌေးသားပဲ ဝယ်စားနိုင်တာပဲ ဝယ်စား လိုက်လေ ဒီပန်းသီးကလည်း အစ်ကို ဝယ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ ဟိုအစ်မ ဖာထဲက လွင့်ကျတဲ့ ပန်းသီးလေ ကျွန်တော်မြင်တာပေါ့၊ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ပြေးကောက်ဖို့ စိတ်ကူးမိရုံရှိသေး အစ်ကို လက်ဦးသွားလို့ လေ”

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြန်ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးကြောင့် နဝင်း အနည်းငယ် ရှက်သလို ဖြစ်လာသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဈေးသည် တွေ

ကားစောင့်နေသူတွေက သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကြည့်ကြသည်။ ။

အကောင်းစားအဝတ်နဲ့ စတိုင်ကျနေတဲ့ သူဌေးသားက တောင်းစား
တဲ့ ကောင်လေးကို ပန်းသီးတစ်လုံးကြောင့် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုနေသလို
ထင်နေကြပုံရ၏။ ဘယ်လိုထင်ထင် နဝင်းက ကောင်လေးလက်ထဲက ပ
န်းသီးကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်တဲ့ စိတ် ကြီးစိုးနေတာကြောင့်

“ဒီလိုကွာအဲဒီပန်းသီးကိုအစ်ကို ပြန်လိုချင်တာ ညီလေးရောင်းပါ
လား။”

“ရောင်းရမယ်”

“ညီလေး ကြိုက်တဲ့ ဈေးပြော”

“ဈေးမနှိမ်ဘူးနော်”

အရေးထဲ ကောင်လေးက ဈေးတင်နေသေး၊ ဘောင်းဘီအနက်ရော
င်နောက်အိတ်ထဲက ခေါက်အိတ်အညိုရောင်ကို နဝင်း ဆွဲထုတ်လိုက်၏
။ အိတ်ထဲက ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို သူပြရင်း

“မနှိမ်ဘူး ညီလေးကြိုက်သလောက်တောင်း”

တစ်ထောင်တန်အသစ်တွေ မြင်တော့ ကောင်လေးမျက်လုံး ကြည်
လင်လာသည်။ ။

“အစ်ကိုစေတနာရှိသလောက် ပေးတဲ့ ”

ခုမှ တစ်မျိုး။

“ညီလေး လိုချင်သလောက်ယူ အစ်ကိုကို ပန်းသီးပေး”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောင်လေးလက်ထဲထည့်ရင်း ပန်းသီးကို ဆွဲလှပြီး
သား ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကောင်လေး ထောင်တန်တွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ချ

က် ဆွဲထုတ်ယူပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ။

“ယူဦးလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တစ်ထောင်ဆိုရင် ပန်းသီးနှစ်လုံးတောင် ဝယ်လို့ ရတာ အစ်ကိုရ”

“ဟင်”

နဝင်းက ပန်းသီးဈေး မသိတဲ့ သူ ပန်းသီး စားချင်ရင် ရေခဲသေတ္တာဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ရပြီးသား။

“အစ်ကိုက ငတုံးပဲ”

“ဟိုက်”

ကောင်လေးပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့”

နဝင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး မှတ်ချက်ပေးမိသည်။ ။

နဝင်းက ငတုံးပဲ။

ကလေးလောက်တောင် ဈေးတွက် မတွက်တတ်။

ဒီပန်းသီးကို စိန်တွေထက် တန်ဖိုးကြီးတယ်လို့ စိတ်ကခံစားမိလျက် သားဖြစ်နေတာက ဆန်းလှသည်။ ။

ပန်းသီး နီနီရဲရဲက စွဲမက်စရာ ကောင်းသလို ခံစားမိစဉ် စိမ်းဖျော့ရောင် မိန်းကလေး ရုပ်သွင်ပေါ်လာသည်။ ။

မိန်းကလေးရယ်။

မင်းလေးက ဘာမှ သိရှာမှာ မဟုတ်ဘူး ။

သူက ငတုံးဘွဲ့ ခံယူပြီးသား။

*

အခန်း (၂)

“ဟား ဟား ဟား”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်လိုက်တဲ့ အသံက လှောင်ပြောင်မှုတွေနဲ့ ။
နဝင်း မျက်ခုံးတို့ အတန်ကြာ တွန့်ထားပြီး ဝေယံနဲ့ ထူးရှိန်ကို မျက်မှောင်
င်ကြုတ်ကြည့်ကာ အောင့်သီးအောက်သက် ဖြစ်လျက်

“ရယ်စရာလားကွာ”

“ရယ်စရာပေါ့ကွ”

ထူးရှိန်က အရယ်ရပ်ရင်း ခပ်ပျစ်ပျစ်ဆိုတော့ ဝေယံရယ်လက်စနဲ့

“ရယ်စရာမှ ခွက်ထိုးခွက်လန်ကွ ဟား ဟား”

“မင်းတို့ ကွာ ရယ်ပုံက မသတိစရာ”

“မင်းက မရွံ့မရှာ”

“ဘာလိုလဲ”

“အမှိုက်တောင်းထဲက ပန်းသီးကို”

ဝေယံမျက်နှာကလေးက မနှစ်မြို့စွာ တွန့်ခနဲဖြစ်သည် ။ နဝင်းလက်
သီးဆုပ်တာ မြင်တာနဲ့ ထူးရှိန်စကားဆက်မပြောတော့

နှစ်ယောက်သား နှာခေါင်းတွန့်ကြည့်ကာ

“အမှိုက်တောင်းထဲက ဖြစ်ဖြစ်၊ မြကလပ်ပေါ်ကဖြစ်ဖြစ် ပန်းသီးက တော့ ပန်းသီးပဲ”

နဝင်းစိတ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုပန်းသီးပေါ်တန်ဖိုးထား တွယ် မက်မိစွာ ပြောတော့

“မင်းအိုင်ဒီယာက သူတောင်းစားကောင်လေးလောက်တောင် မမြင့် ပါလားကွာ”

“ကိုယ့်ကို ရှုတ်ချတာလား ဝေယံ”

“နီး နီး မင်းစိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ဖို့ လိုအပ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် နဝင်း”

ဝေယံနဲ့ ထူးရှိန် ကုတ်အအေးဘူး ပြိုင်တူဖွင့်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောသည် က သူ့စိတ်ကို မွန်းကျပ်စေသည်။

“မင်း ဖြစ်စဉ်ကို မင်းမာမီသိရင် ရင်ကျိုးသွားနိုင်တယ်ကွ”

“မင်းမို့လို့ ကွာ”

ဝေယံ အအေးတစ်ကျိုက်သောက်ရင်း အအေးဘူးကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ချသည်။

“လမ်းဘေးက ကလေးတောင် တွက်တတ်သေးတယ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာလဲ ကောင်မလေး သိပ်လှလို့ လား”

“လှတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာနဲ့ ဆိုင်လဲ”

“ခံစားမှု”

နဝင်း လွတ်ခနဲ ဆိုတော့ ဝေယံတို့ နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးနဲ့ ပြိုင်တူကြည့်သည်။ ။

“မင်း ရူးနေသလား”

“နေဦး မင်းက”

“ကျစ် မင်းတို့ နဲ့ ခက်တယ်”

နဝင်းခုမှ အအေးဘူးဖောက်လိုက်သည်။ ။ အေးစိမ့်နေတဲ့ အအေးဘူးမှ အမြှုပ်ကလေးများ ဆူကျလာသည်။ ။

“အဲဒီ အမြှုပ်တွေလား မင်းခံစားမှု”

အအေးဘူးတစ်ဖက်မှ ဆူကျလာတဲ့ အမြှုပ်တွေကို ထူးရှိန် မေးငေါသည်။ ။

“နေဦး အဲဒီပန်းသီးကို မင်းဘယ်မှာ သိမ်းထားလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ကိုယ် မြင်ဖူးချင်လို့ ”

“ပန်းသီးပဲကွာ မင်းတို့ မမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

“မြင်ဖူးတာပေါ့ကွ ဒါပေမဲ့ ခံစားမှုလို့ ပြောလာတဲ့ မင်းစကားလုံးအတွက် ပန်းသီးက ဘာများ ပါသလဲလို့ စူးစမ်းကြည့်ချင်တာ”

“အင်း ချုံပါသလား၊ အစွယ်ပါသလား ဆိုတာ သိချင်တဲ့ သဘောပါ ဟဲဟဲ”

သူ့စရိုက်ကို အစဉ်အမြဲ နှစ်မြို့လေ့မရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့

စပ်ဖြဖြမျက်နှာကို နဝင်းလက်သီးချိန်ပြလိုက်သည်။ ။

“အမှိုက်ပုံးထဲက ပန်းသီးကို နှစ်ဆပေးဝယ်ရုံတင် တုံးတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေကို ရန်သူလို သဘောထားလောက်အောင် ခံစားချက်က ပြင်းလွန်းပါလား နဝင်းရာ”

“တော်ကွာ ဘဝင်မြင့်တဲ့ မင်းတို့ အမြင်မျိုးနဲ့ မတိုင်းတာနဲ့ ကွ”

“ကိုယ်တို့ က ဘဝင်မြင့်တာ မဟုတ်ဘူး နဝင်း”

“မင်းက မင်းကိုယ်မင်း မြင့်တဲ့ နေရာမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာကွ”

သူလက်သီးဆုပ်ကို စားပွဲနဲ့ ဖိကပ်လိုက်သည်။ ။

ထူးရှိန်ပြောတော့ ဝေယံကလည်း ထောက်ပြဝေဖန်လာသည်။ ။

“တကယ်ဆို အနေသာချည်းကွာ”

“ခြေဖဝါးအောက် ရောက်လာတဲ့ ပန်းသီးက တန်ဖိုးမဲ့ နေပြီးသား တန်ဖိုးမဲ့တာကို ဆုပ်ကိုင်တယ် အမှိုက်ပုံးထဲရောက်သွားတာတောင် ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မင်းစိတ်က တစ်ဆိတ်တော့ အောက်တန်းကျနေတယ်ကွ”

အစဉ်အမြဲ အဆင့်အတန်းနဲ့ တိုင်းတာတတ်တဲ့ ဝေယံတို့ အတွေးအခေါ်က နဝင်းနဲ့ ညီမျှခြင်း ချလို့ မရတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုချိန်မှာ ပိုဆိုးလာသလို။

“နေပါဦး ကိုယ့် အစ်မ ဝင့်သိင်္ဂီလို လှပြီးဆွဲဆောင်မှု ရှိလို့ လား”

မခံသာသလို ဝေယံနှိုင်းယှဉ်မေးလာတော့ နဝင်း အကြည့်လွှဲလိုက်မိ၏။

“ပြောလေ နဝင်း ဝင့်လိုလှလား ဝင့်လိုကော ဆွဲဆောင်မှုရှိလား ပြီးတော့ ဝင့်လို အဆင့်အတန်းမြင့်လား”

ဝေယံဘက်လိုက်ရင်း ထူးရှိန်မေးခွန်းတရစပ် ဖိမေးလာသည် က နဝင်း ရင်ကို အောင့်လာစေသည်။

ဝင့်နဲ့ နဝင်း နှစ်ဖက်မိဘ စကားကြောင်းလမ်းထားတာ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဝင့်နဲ့ ဝေယံက အမြွှာ။ ဝေယံထက် ဝင့်က သုံးမိနစ်သာကြီးတဲ့ အစ်မရင်း။

နဝင်းတို့ နဲ့ ဝင့်တို့ မိသားစုနှစ်စုက ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ခြံချင်းကပ်နေလာတဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေရင် ဖြစ်သလို ထိတ်ထိတ်ကြဲချမ်းသာကြတဲ့ လူကုံထံတွေ။ ဘယ်မိသားစု ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ မှန်းလို့ မနိုင်အောင် အဆောင်ယောင်တွေက များ လွန်းသည်။

အရှင်းဆုံးပြောရရင် အိမ်စေတွေကိုတောင် အဆင့်အတန်းရှိရှိဖြစ်အောင် စည်းတွေဘောင်တွေနဲ့ သွပ်သွင်းပြီး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး နေစေတာ။ အလုပ်သမားနဲ့ အိမ်စေတွေ နေရတဲ့ အခန်းက အလယ်လတ်တန်းစားတွေ နေသလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တိုက်ပုလေးနဲ့ နေစေတာ။

နဝင်းတို့ နေတဲ့ တိုက်ကတော့ ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ အတူ မြင်ရုံနဲ့ ပြေးဝင်ကြည့်ချင်တဲ့ ပြကွက်တွေလို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးမျိုး၊ ဝင့်တို့ တိုက်လည်း နဝင်းတို့ တိုက်လိုက်ပဲ။ ခြံချင်းကပ် တိုက်နှစ်လုံးက ဟီးထနသေလို တိုက်ရှင်တွေကလည်း အရှိန်အဝါကြီးကြီးနဲ့ တောက်ပလင်းလက် နေကြတာလေ။

တော်တန်ရုံ ချမ်းသာသူကို အဖက်မလုပ်ဘူး စကားပြောလေ့မရှိအောင် သွေးနားထင်ရောက်နေကြတာ။ သွေးနားထင်ရောက်သူ အချင်း

ချင်းဆိုတော့လည်း နဝင်းနဲ့ ဝင့်ကို အပျိုလူပျို အရွယ်မရောက်ခင်ကတည်းက လူကြီးချင်း စီမံပြီးသား။

နဝင်းတို့ လူငယ်တွေက နာခံရုံ။ ဝင့်ကခပ်ချောချော။ မိခင်လုပ်သူ ပြင်ပေးတဲ့ အတိုင်း ဝင့်ကလည်း နေထိုင်တတ်သူ။ ဝင့်ရဲ့ မွေးရာပါဗီဇက တစ်ပါးသူ မြင်တာနဲ့ တိမ်းညွှတ်သွားအောင် မျက်လုံးမျက်ခုံးကိုယ်ဟန် အမူအရာနဲ့ ဆွဲဆောင်ရာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့။

အင်း။

ဝေယံတို့ နှိုင်းယှဉ်တာ မမှားဘူး။

ထူးရှိန် လက်သီးဖွဖွက နဝင်းပခုံးစွန်းကို ညင်သာစွာ ထိုးရင်းမေးမှ အတွေးလွန် ငိုငံကျသွားတဲ့ အသိဝင်လာသည် ။

“မင်းက ခံစားမှုနဲ့ ကိုင်ပေါက်လို့ မေးတာကွ”

ဝေယံ ခံပြင်းသလိုပြောတော့ နဝင်း မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

“မင်း အသိတရားဝင်စမ်းကွာ နဝင်း”

“ဝင့်ကို ပစ်ပယ်ပြီး အမှိုက်တောင်းထဲက ပန်းသီးကို ခံစားလို့ ရတယ်ဆိုတာ ရွံစရာ ကောင်းလွန်းတယ်ကွ”

“အဲဒီ ပန်းသီးကော”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ဝေယံ”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မြောင်းပုပ်ထဲ ပစ်ချချင်တာ”

ဝင့်ကို ခံစားလို့ မရဘူးလို့ သွယ်ဝိုက်ပြောသလို ဖြစ်သွားတဲ့ နဝင်းစကားလုံးအတွက် ဝေယံ မကျေနပ်သလိုဆိုမှ နဝင်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို

က်ရသည် ။

“ဆောရီးကွာ”

“ဘာ ဆောရီးလဲ ခုမှ ”

“အဲဒီ ပန်းသီးဘယ်မှာ လဲ”

“အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လို့ လား”

မယုံသလို စူးစိုက်မေးတဲ့ ဝေယံနဲ့ ထူးရှိန်ရဲ့ သံပြိုင်အမေးကို နဝင်း
မှုန်တေတေအကြည့်လွှဲ၍

“မယုံရင် ဒေါသွယ်ကို မေးကြည့်”

“ကိုယ်တော့ သိပ်မယုံဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါသွယ်ကို သွားမေးမယ်”

ဝေယံနဲ့ ထူးရှိန် ဆိုဖာပေါ်မှ ခက်သွက်သွက်ထရင်း မီးဖိုဆောင်ကို
ဦးတည်သွားသည် ။ ဒေါသွယ် ဆိုတာက နဝင်း ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့ သီးသ
န့်ခေါ်ထားတဲ့ အိမ်စေအမျိုးသမီးကြီး ဒေါသွယ်ကို ဝေယံတို့ ဘယ်လိုပဲ
အစ်မေးမေး။ ဒေါသွယ်ပြောမယ့် စကားတစ်ခွန်းတည်းက

“ဒေါသွယ် ကိုယ်တိုင် အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်ပြီ” လို့ ပြောမှာ ပဲ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒေါသွယ်က သူ့သဘောစရိုက်ကို ချစ်သည် ။
အဆင့်အတန်းဆိုတာမျိုးတွေ ထုတ်သုံးလေ့မရှိတဲ့ သူ့မိဘတွေကို လေး
စားခင်တွယ်သူ။ မာမီတို့ အစ်အောက်ပြီး ဘာပဲမေးမေး၊ နဝင်းက တစ်
ဆိုရင် ဒေါသွယ်က တစ်ဖြစ်အောင် ပိပိရီရီ ပြောပြီးသား မာမီနဲ့ အတူ
ဈေးက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ထိုပန်းသီးကို ဒေါသွယ်လက်ထဲ ထည့်ပြီး

“ဒီပန်းသီးကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သိမ်းထားပေးပါ ဒေါ်သွယ် ဘယ်နှရက်ကြာကြာ မပုပ်အောင် ရေခဲသေတ္တာထဲ သေချာထည့်ပြီး ကြည့်ပေးဗျာ မယုံလို့ မေးရင် အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ပြီပြော”

“စိတ်ချပါ နဝင်းလေးရယ်”

ဒေါ်သွယ် နှုတ်လွှာကြားမှ ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးက နဝင်းပြောခိုင်းသမျှကို တစ်သဝေမတိမ်းပြောဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ အသံမျိုး။

ဒေါ်သွယ်က နဝင်းအတွက် အထူးလျှို့ဝှက်ပေးနိုင်သူ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။ မရိပ်မိအောင်လည်း နဝင်းအတွက် ဒေါ်သွယ်က ပိရီလှသည် ။

*

အခန်း (၃)

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ အမေရယ်”

“သမီးပြောလိုက်ရင် ပြီးစလွယ်ချည်းပဲ”

အမေက ဈေးခုံပေါ်မှာ ခူးတစ်ဖက်ထောင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်ရှိ က်ဖွာရင်း ဘဝင်မကျဆိုသည်။ ။

“ဦးလေးကြီးကလည်း တမင်ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး အမေရယ်”

“တမင်မဟုတ်ပေမယ့် အမေတို့ အတွက် အရှုံးပေါ်ရပြီလေ”

ပန် ဘာမှ ဆက်မရှင်းပြချင်တော့ အမေက ဒီလိုပဲလေ တစ်ခုခုဆိုရင် ပြောလို့ မဆုံးတော့။ ။ လက်ကျန်ရှိနေတဲ့ သစ်သီးစုံကို ဗန်းအကန့်တွေ ထဲမှာ စနစ်တကျ ပြန်စီလိုက်သည်။ ။ လိမ္မော်၊ ကျွဲကောသီး၊ ဩဇာသီး၊ စပျစ်သီး၊ သဘောသီး၊ သစ်တော်သီး စသည် ဖြင့်။

ကျတဲ့ အရှိန်နဲ့ ပွန်းပဲ့နာသွားတဲ့ ပန်းသီးတွေကို ဆစ်တဲ့ ဈေးနဲ့ ကုန်အောင်ရောင်းရသော်လည်း တချို့တစ်ဝက်သာ ကုန်သည်။ ။ လက်ကျန် သစ်သီးအားလုံးထဲမှာ ပန်းသီးအနာတွေက အများ ဆုံးမို့ အမေ မျက်စပစ်ကာ မာန်မဲနေခြင်း။

“ဒီနေ့တော့ ပန်းသီး အရှုံးအပေါ်ဆုံးပဲ”

အမေ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရွတ်ပြန်သည်။ ။ ပန် မကြားချင်ဟန်ဆောင် နေတော့လည်း အမေက မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။ ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာသွားတဲ့ ပန်းသီးဖိုးတော့ ပြန်လျော်ခိုင်းဖို့ ကောင်းပါတယ် မိပန်ရယ်”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲထည့်ရင်း လက်ဆွဲကိုင်ပါတဲ့ ဆွဲခြင်းအပြာရောင်လေးကို ယူကာ ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ရောင်းရငွေ ရေတွက်ဖို့ ပြင်သည် ။ သစ်သီးလက်ကျန်တွေအားလုံး စီပြီးတော့ ခေါင်းဖုပုဆိုးပိုင်း ဖြန့်၍ ယပ်ခတ်နေလိုက်သည် ။

“ပန်းသီးတွေ ကျတာလည်း သေချာကြည့်ပြီး ပြန်မကောက်ဘူး တစ်လုံးလျော့နေတယ်”

“တစ်လုံးတလေ လျော့တော့လည်း လျော့ပစေပေါ့ အမေရယ်”

“လျော့တော့ အရင်းထဲကပါတာပေါ့ မိပန်ရဲ့ ”

ပန် စိတ်ပျက်လှပြီး တကယ် တစ်လုံးလေးလျော့တာများ

“လေးလုံးက ဟက်တက်ကွဲသေး ဆယ်လုံးလောက်က တစ်ဖက်ဟိုက်တယ် ဆယ့်ငါးလုံးလောက် ပွန်းပဲ့တယ် တစ်လုံးလျော့တာနဲ့ နာတာပေါင်းလိုက်ရင် ငါးဆယ်လောက် ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်သွားပြီလေ ဘယ်လိုလုပ် အရင်းပြန်လှည့်သုံးမလဲ”

“အမေရယ် ပြောမနေပါနဲ့ တော့”

“မပြောစေချင်ရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ဂရုစိုက်ပါလား ဟိုက မမြင်ရင်လည်း ကိုယ်က မြင်ရမှာ ပေါ့”

“မတော်တဆ ဖြစ်နေတာလေ ဘယ်သူက ဖြစ်စေချင်မလဲလို့ ”

ပိုက်ဆံတွက်နေရင်း အမေ့မျက်စောင်းက ဖျတ်ခနဲ ပန့် မျက်နှာပေါ်ရောက်လာသည် ။

“ဟုတ်တယ် အမေရယ် ဦးလေးကြီးကို လျော်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာလည်း ဦးလေးကြီးခမျာ လျော်ခိုင်းရင် ခက်ပြီလို့ တွေးမိတာနဲ့ ပန်းသီးဖာကို ကားဂိတ်အထိ ထမ်းပို့ရင်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးရှာပါတယ် ပန်လည်း ဘယ်လိုလျော်ခိုင်းမလဲ ဆင်းရဲသား အချင်းချင်းဆိုတော့”

“အဲသလောက် ငဲ့နေရင် ဘာလို့ သယ်လာလဲ အားလုံးပေးပစ်ခဲ့လိုက်ပေါ့”

အမေက နည်းနည်းဆို များများ ရွဲ့တတ်တဲ့ ဝသီရှိနေတော့လည်း ရွဲ့သမျှ သက်မချရင်းခံရုံပေါ့။

“ကိုယ်က ငွေရင်းမရှိလို့ ခေါက်ပြန်ပေး ဝယ်ရောင်းရတာ နောက်နေ့အတွက် ငွေအကြေပေးပြီး ပစ္စည်းပြန်ယူဖို့ ဘယ်ကငွေနဲ့ စိုက်ပေးရမလဲ”

အမေပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ ဒီသစ်သီးဆိုင်လေးနဲ့ သားအမိသုံးယောက်သား ရပ်တည်နေရတာက ပြေပြေလည်လည် မရှိတဲ့ အထိ ခုလို ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်လာရင် ပိုပြီး ကျပ်တည်းသည် က အမှန်

အမေ့သောက ပန့်ဆီ ကူးစက်လာတာကြောင့် ပန့် မျက်နှာလေး အရောင်ဖျော့လာသည် ။

“အမေတို့ အခက်အခဲကို သမီး အသိဆုံးပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်”

“အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရေတွက်ပြီးရတဲ့ ငွေက ပေးရမယ့်ငွေပြည့်ဖို့ သောင်းဂဏန်းကျော် လိုနေတာ”

ပန် မသိမသာ သက်မချရင်း

“ကြီးမြဆီက ခဏလှည့်ယူ ထားကြတာပေါ့ အမေရယ်”

“အတိုးက တက်ဦးမှာ ”

အမေက အားလုံးကို ကြုံမြင်ပြီးသား။

“ကဲ မိပန် ဘာမှ စိတ်မကူးနဲ့ တော့ သွား အိမ်ပြန်ပြီး ချက်စရာရှိတာ ချက်တော့ အငယ်မကျောင်းလွှတ်လာလို့ စားစရာမရှိ ဖြစ်နေမယ် မြန်မြန်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ပန် ဆိုင်ပေါ်ကဆင်းတော့ အမေက ထောင်တန်နွမ်းနွမ်း တစ်ရွက် ကမ်းပေးပြီး

“တစ်ထောင်နဲ့ ညမနက်စားလောက်အောင် ကြိဖန်ပြီးဟင်းချက် တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ပန် တစ်ထောင်တန်ခေါက်ကိုင်ကာ ထွက်ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ အမေရှေ့ ပြန်ရပ်သည် ။

“အမေ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဝယ်မယ်လေ ပိုက်ဆံပေး”

“တော်ပြီ မဝယ်တော့ဘူး”

အမေက ပိုက်ဆံဆွဲခြင်းကို ပြန်သိမ်း၍ မီးမသေသေးသည့် ဆေးပေါ့ လိပ်ကို ပါးစပ်မှာ တပ်ရင်း ပြောသည် ။ ပန် မျက်နှာလေး မှိုင်းသွားပြီး

“အမေ ဒီမနက် လက်ဖက်ရည် မသောက်ရသေးဘူးလေ”

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရဲ့ ”

“ညည်းလျှာမရှည်နဲ့ သွားပါအေ ငါစိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ”

အဆီပြန်စ ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာချောင်ချောင်လေးနောက်က အမေ့သောကကို ပန် ဖတ်တတ်ပါတယ် အမေရယ် ဒီနေ့အဆုံးအရှုံးများ တဲ့အတွက် အမေ့ခဗျာ လက်ဖက်ရည်ပင် သောက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်တာ။ အရင်းငွေထဲက လက်ဖက်ရည်ဖိုး လျော့မသွားအောင် ချွေတာခြင်းဆိုတာ ပန် နားမလည်ဘဲ နေပါ့မလား။

“ကဲ မြန်မြန်သွားလေ ဘာရပ်နေတာလဲ”

အမေ့စိတ်ကိုဖတ်ရင်း ငြိမ်သက်သွားမိတဲ့ ပန်က အမေ့အသံပေါ်ထွက်လာမှ အမေ့ရှေ့က ထွက်ခဲ့မိသည် ။ ဒီနေ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဟင်းစားချွေတာသလို လက်ဖက်ရည်ဖိုးပါ ချွေတာလိုက်တာလား အမေရယ်။

*